

Arrest

nr. 196 227 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat R. DANEELS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Amarkhel in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U bleef daar wonen tot uw vertrek naar België.

Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd u meegenomen uit de madrassa naar het dorp Aziz Khan om daar deel te nemen aan een khatam ceremonie (een religieuze ceremonie waarbij de koran uitgelezen wordt), hetgeen echter na afloop van de ceremonie eerder een rekruteringsbijeenkomst voor de taliban bleek te zijn. U werd er betaald en ging naar huis. Een week later ging u opnieuw voor een khatam ceremonie, dit keer naar het dorp Gul Ghundi. Opnieuw werd er

door een mawlawi, I., gepleit voor de jihad en door een andere mawlawi, M. K., werden wapens getoond. Toen u vertrok gaf u aan dat u niet meer wilde gaan naar deze bijeenkomsten. U ging enkele dagen niet meer naar de madrassa. Onderweg naar school werd u tegengehouden door qari K., die u aanspoorde nogmaals naar een khatam te gaan maar u weigerde. Toen u later op die dag opnieuw qari K. tegen het lijf liep, sloeg hij u samen met 2 van zijn handlangers en dwong hij u toch mee te gaan, wederom naar Aziz Khan voor een khatam die weer een promotie voor de jihad bleek te zijn. Na deze bijeenkomst zei u tegen qari K. dat u niet meer wilde gaan. Hij bedreigde u en uw familie met het leven indien u niet meer zou opdagen.

Eens thuis vertelde u het verhaal aan uw moeder, die als de bliksem uw vader belde. Uw vader beloofde de volgende dag naar huis te zullen komen. In tussentijd werd u meermaals opgebeld door qari K.. Omdat u zijn telefoontjes beu was, zei u tegen qari K. dat hij u met rust zou laten of dat u anders klacht zou indienen bij het districtshuis. Op advies van uw thuisgekomen en alweer naar Kaboel vertrokken vader ging u niet meer naar de moskee of de madrassa.

1 of 2 dagen later voerde de overheid een raid uit op de talibanbasis in Aziz Khan, waarbij enkele qari's en mawlawi T., die ook aanwezig was op de khatam ceremonieën, gearresteerd werden, alsook munitie in beslag werd genomen. Anderhalf uur later werd u gebeld door qari K. en commandant S. die u er van beschuldigden de overheid ingelicht te hebben over de locatie van de talibanbasis in Aziz Khan.

Dezelfde nacht kwamen de taliban bij u thuis langs op zoek naar u. U was hen echter te slim af door snel een boerka aan te trekken en naast uw moeder en zus plaats te nemen terwijl uw grootvader het woord voerde tegen de taliban. Tijdens de daaropvolgende huiszoeking verstopten de taliban in de gastenkamer 2 grote zakken en 2 jerrycans gevuld met kogels, pistolen en vesten.

De volgende ochtend kwam de politie bij u langs met 3, 4 of 5 wagens, gesteund door soldaten van de nationale veiligheid. Ze hadden een tip ontvangen dat er wapens in uw huis aanwezig waren en doorzochten het huis, waarbij ze de zakken en jerrycans gevuld met wapens vonden. U werd meegenomen naar het districtshuis, waar u ondervraagd werd. U loste niks van informatie uit vrees dat de taliban het te weten zou komen via één van de ondervragers die tegelijkertijd de neef van commandant S. bleek te zijn. De eerste dag werd u gewoon ondervraagd terwijl u de tweede en derde dag geslagen werd. De derde nacht van uw opsluiting hielpen één bewaker en één andere man u ontsnappen uit de gevangenis omdat de man van uw tante hen daarvoor betaald had. U vluchtte eerst naar het huis van uw tante samen met haar zoon, om vervolgens door te reizen naar Kaboel waar u nog een week verbleef bij de neef van de man van uw tante alvorens het land te verlaten.

Een week later vertrok u uit Kaboel om via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen op 22 december 2015 en asiel aan te vragen op 5 januari 2016.

In tussentijd heeft u niks meer gehoord van uw vader die onderweg zou zijn geweest van Kaboel maar spoorloos verdween.

Na uw vertrek zijn er nog enkele dreigbrieven van de taliban toegekomen bij u thuis waarin de taliban er mee dreigen u en uw familie te doden. Ook de overheid stuurde nog enkele oproepingsbrieven om u te ondervragen.

Ongeveer 3 maanden geleden gooiden de taliban een handgranaat op uw woning in Amarkhel waardoor uw hond stierf en uw broer verwondingen aan de arm opliep. Uw familie is hierop gevlucht naar het dichtbijzijnde dorp Nazrabad waar uw tante woont.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw relaas is een aaneenschakeling van onwaarschijnlijkheden en incoherente verklaringen waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Tijdens beide interviews bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vertelt u zonder problemen de gebeurtenissen met vermelding van dezelfde namen maar vanaf het moment u naar meer precieze informatie gevraagd wordt, moet u het antwoord schuldig blijven en blijft u op de oppervlakte.

Zo is het opvallend dat u eerst zegt dat er veel taliban rondlopen in Amarkhel maar wanneer u gevraagd wordt naar de namen van de taliban die rondkwamen, u terug moet grijpen naar dezelfde namen als deze die u reeds vernoemde in uw eerder relaas (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 18). Gevraagd naar nog commandanten van de taliban uit Surkhrod of zelfs de hele provincie Nangarhar, verwijst u wederom naar de eerder vermelde namen (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 18). Pas tijdens het tweede interview weet u ineens wel nog van het bestaan van een zekere M. A. af, die ook in Amarkhel zou wonen (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 8) en in het geheim banden zou hebben met de taliban. Hetzelfde gebeurt wanneer u gevraagd wordt of u nog jongens kent die hun handen in de lucht hebben gestoken na de khatam ceremonie toen kandidaten gezocht werden voor de jihad. In het eerste interview antwoordde u nog dat u de andere jongens die hun hand niet opstaken niet persoonlijk kende

en aldus niet wist of er met hen nog iets gebeurde nadat zij weigerden (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p.19). Zo ook antwoordde u dat de drie jongens uit uw dorp die ook meegingen naar de ceremonie, R., Ab. en P., geen bezwaren hadden tegen de ceremonieën omdat ze blij waren betaald te worden (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 18). Wanneer u echter opnieuw gevraagd wordt of die drie jongens hun hand opstaken bij de ceremonie, zegt u dat u niet precies weet wie al dan niet zijn hand opstak omdat u schrik had en uw brein niet werkte (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 7). Dat u eerst wel weet dat u de jongens die hun hand opstaken niet persoonlijk kende, om vervolgens niet meer te weten of de jongens die u kende al dan niet hun hand opstaken op een dermate belangrijke vraag met verregaande gevolgen, is incoherent en hoogst ongeloofwaardig.

Nog merkwaardiger is dat u niks over de telefoontjes van commandant S. en qari K. aan uw grootvader zou vermeld hebben (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 17) ondanks het feit dat de taliban in deze telefoontjes uw hele familie bedreigden en u zelf net ervoor had gezegd dat uw grootvader de man van het huis was (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 16) als reden waarom de taliban enkel met uw grootvader praatten wanneer zij naar uw huis kwamen. In de Afghaanse context is het compleet ondenkbaar dat u, die zoveel schrik had, na al neergeslagen te zijn geweest door de taliban (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 11 en gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 3) in zo een ernstige situatie van leven en dood dit niet zou laten weten aan de man van het huis. Even ongeloofwaardig is het feit dat deze belangrijke talibanleden keer op keer dezelfde persoon zouden blijven bellen in de plaats van direct langs te komen, aangezien zij op de hoogte zouden geweest zijn van waar u woonde (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 5). Hetgeen uw geloofwaardigheid echter het hardst ondermijnt, is uw verklaring dat u tegen qari K. zou gezegd hebben dat u klacht zou indienen bij het districtshuis (gehoorverslag 18/11/16, p. 12 en gehoorverslag 10/01/17, p. 9). Dat u na wat u gezien zou hebben op die ceremonieën en na de bedreigingen die zouden geuit zijn tegen u zo een uitspraak zou doen rechtstreeks tegen enkele belangrijke leden van de taliban, valt niet ernstig te nemen.

Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat gedwongen rekrutering op de manier zoals u beschrijft, door een jongen neer te slaan en mee te sleuren in een auto (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 11 en gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 3), uiterst zelden voorkomt in Nangarhar. U zegt zelf dat ongeveer de helft van de mensen in Amarkhel voor de taliban zijn en de helft ertegen (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 12-13) en dat de mensen die tegen de taliban in opstand komen, door hen gestraft worden. Dat u als jonge knaap met amper zes jaar scholing, die absoluut niks deed in Amarkhel behalve naar school gaan en thuis zitten (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 6) op die manier benaderd zou worden en zo zou reageren, roept direct enkele bezwaren op. In de eerste plaats is het niet geloofwaardig dat u zo belangrijk geacht zou worden door de taliban om u te rekruteren terwijl de helft van uw dorp toch al voor de taliban is, u of uw familie geen enkele band met de taliban hebben (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 18) en u reeds duidelijk had gemaakt dat u niet meer bij hen wilde gaan (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 12 en gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 3) terwijl de taliban juist de familiale structuren in Afghanistan gebruikt om mensen te rekruteren. Dit wordt nog vreemder wanneer u verklaart dat zij u hiervoor in het midden van de dag op straat aanvielen en meesleurd, terwijl zij zovelen zonder tegenstand zouden kunnen meenemen aangezien de helft van de mensen voor de taliban zijn en de andere helft niet in opstand durft te komen. Dat u aldus in uw eentje in opstand kwam tegen de taliban die u koste wat het kost erbij wilden, is niet aannemelijk.

Ook wat betreft het bezoek dat de taliban zouden gebracht hebben aan uw huis, zijn uw verklaringen zodanig onwaarschijnlijk dat ze allerminst kunnen overtuigen. Zo dient eerst opgemerkt te worden dat u in uw eerste verklaringen nog zei dat de taliban u gedwongen had om de explosieven tijdelijk bij te houden in uw huis (vragenlijst CGVS, p. 1) terwijl u dit bij aanvang van het interview bij het CGVS corrigeert en zegt dat u niet op de hoogte was van de explosieven (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 2). Als verklaring geeft u dat het verkeerd opgeschreven zou zijn. Dit overtuigt echter niet, aangezien u het in uw eerste verklaringen nergens over een madrassa, ceremonieën, telefoontjes en een huiselijk bezoek van de taliban heeft, terwijl dit toch essentiële elementen in uw verhaal zijn. Het is heel vreemd dat geen van deze elementen vermeld werd in uw eerste verklaringen. De manier waarop u ontsnapte aan het onderzoekend oog van de taliban tijdens het huisbezoek kan evenmin serieus genomen worden. U verklaart dat uw moeder u een boerka liet aandoen en u zich aldus tussen uw moeder en zuster ongemerkt kon verstoppen (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 12 en gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 10). Dat de taliban een ingenieus plan zouden opzetten met verborgen explosieven en huiszoekingen maar het niet vreemd zouden vinden dat er naast de 2 vrouwelijke bewoners die er altijd sliepen nog een figuur van meer dan 1 meter 80 in een boerka stond, getuigt van toch wel heel weinig observatievermogen van hun kant, dit hoewel ze met 4 à 5 binnen zouden geweest zijn (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 10). Omgekeerd is het even merkwaardig dat u, uw moeder, uw broers, uw zus en uw grootvader geen van allen zouden gezien hebben hoe de taliban 2 jerrycans en 2 grote zakken gevuld met wapens, vesten en kogels naar binnen brachten en verstopten in jullie

gastenkamer (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 11). Daarbij kan men zich afvragen waarom de taliban die het belangrijk vonden dat u bleef komen naar de ceremonieën zodat u zeker niks zou kunnen zeggen erbuiten (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 9), u vervolgens rechtstreeks in de handen van de overheid zouden duwen door u aan te geven op zo een omslachtige manier. Voorts is het vreemd dat uw grootvader die nochtans zoals eerder vermeld de man des huizes was, niet zou meegenomen worden op basis van het feit dat hij een oude man was (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 11) terwijl een minderjarige die volgens zijn taskara op dat moment 15 jaar oud zou zijn (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 3) wel zou aangehouden worden.

Uw daaropvolgende beschrijvingen over uw opsluiting en aaneensluitende ontsnapping kunnen evenmin overtuigen. Zo is het opvallend dat u noch in uw eerste verklaringen in de vragenlijst van het CGVS, noch in het eerste interview bij het CGVS vermelding maakt van het feit dat de neef van commandant S. aanwezig was tijdens de ondervragingen in het districtshuis (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 4 en 12). Als verklaring hiervoor zegt u dat hier niet expliciet naar gevraagd werd. U werd er in het eerste interview echter uitdrukkelijk op gewezen dat het belangrijk is zoveel mogelijk details te vermelden en dat u uitgebreid kon vertellen (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 10). U werd vervolgens alle ruimte gelaten om uw verhaal te doen, ruimte die u gretig aannam door uitvoerig uw verhaal te doen (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 10-11-12-13) zonder hierbij echter ook maar één keer naar die neef van commandant S. te verwijzen. Dat u zo'n essentieel element in uw verhaal niet één keer maar twee keer zou vergeten vermelden, hoewel u hiertoe perfect de mogelijkheid werd geboden, doet opnieuw het vermoeden rijzen dat uw verklaringen niet oprecht zijn. Dit wordt nog versterkt door het feit dat u niet in staat bent enige details te vertellen over de omgeving waarin u opgesloten werd omdat uw hoofd bedekt zou zijn geweest met een doek bij het binnenkomen van het districtshuis (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 13) en het donker zou geweest zijn bij het buitenkomen. Tenslotte zijn uw verklaringen over de manier waarop u uiteindelijk wist te ontsnappen niet alleen weinig gedetailleerd maar ook incoherent. In uw eerste verklaringen geeft u aan dat de man van uw tante een bewaker omgekocht had om u vrij te laten, waardoor u kon ontsnappen (vragenlijst CGVS, p. 1-2). Ook in uw eerste interview bij het CGVS herhaalt u deze verklaring en vult u aan: "De derde nacht zei de bewaker dat ik met hem moest meegaan en dat hij mij zou helpen om weg te lopen. Maar ik had schrik, misschien was hij iemand van de taliban ofzo, dus ik ben niet meegegaan. Dan heeft hij gebeld met de man van mijn tante, hij zei dat ik moest praten. De man van mijn tante zei dat ik de bewaker moest vertrouwen, dat hij geld gegeven had aan hem. Dan ben ik meegegaan met hem. Hij bracht mij uit het districtshuis." (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 13, eigen onderlijning). Dit zijn 9 verwijzingen naar één persoon. In het tweede interview praat u in de eerste plaats ook nog over de bewaker maar worden het ineens 2 personen die u zouden geholpen hebben (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 12). Dat dit uw neef niet kan zijn die u erna hielp, geeft u zelf aan door te zeggen dat u niet wist wie de tweede persoon was. Het is bovendien opnieuw opmerkelijk dat u niks kon zien omdat het nog donker was. Geconfronteerd met het feit dat u het eerder telkens over één persoon had gehad, de bewaker, stelt u dat u in uw eerste verklaringen bondig moest zijn, en dat u in uw eerste interview bij het CGVS nooit expliciet gevraagd werd wie u geholpen had (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 16). Dat u er niet specifiek naar gevraagd werd weerhield u er echter niet van om er zelf uitgebreid over te vertellen, zowel in de vragenlijst waar u tweemaal de bewaker vermeldt, als in het eerste interview bij het CGVS waar u zoals hierboven vermeld in uw vrij relaas 9 keer verwijst naar de ene bewaker. U kreeg dus zeker en vast de mogelijkheid om hierover spontaan te beginnen. Door dit niet te doen en ineens over die tweede persoon te beginnen op het einde van uw tweede interview, ondermijnt u verder uw geloofwaardigheid. Voorts dienen ook de dreigbrieven en oproepingsbrieven die u beweert te hebben ontvangen, besproken te worden. Ten eerste verklaart u dat u niet wist over het bestaan van deze brieven toen u nog in Afghanistan was (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 14) omdat uw moeder u dit niet verteld zou hebben. De reden die u hiervoor geeft is dat uw familie stress had en niet wilden dat u ook stress zou krijgen (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 10). Het is moeilijk te geloven dat dit effectief een bezorgdheid zou zijn van uw moeder nadat u reeds in elkaar geslagen zou zijn door de taliban, 's nachts bezocht zou zijn door de taliban, gearresteerd zou zijn door de politie, drie dagen opgesloten zou geweest zijn, geslagen zou zijn bij de ondervraging en vervolgens ondergedoken zou zijn bij uw neef. Aangezien deze gebeurtenissen voor uw vertrek uit uw thuisland zouden gezorgd hebben, is het niet geloofwaardig dat uw moeder de brieven die er direct verband mee houden, verborgen zou hebben gehouden voor u.

Ten tweede is het opmerkelijk dat u in uw eerste verklaringen zegt dat u wel op de hoogte was van de dreigbrieven maar niet wist wat de inhoud ervan was (vragenlijst CGVS, p. 2). Het is allerminst geloofwaardig dat uw familie u op de hoogte zou brengen van dreigbrieven van de taliban maar anderzijds niet zouden zeggen wat er precies in zou staan.

Ten derde is ook de inhoud van de dreigbrieven tegenstrijdig. De dreigbrief die verstuurd werd op 27/8/1394 (18 november 2015) vermeldt dat u nergens veilig zal zijn en gedood zal worden. De

daaropvolgende dreigbrief, verstuurd op 11/10/1394 (1 januari 2016) gaat nog verder door te zeggen dat u onthoofd zou worden en al uw familieleden opgehangen zouden worden aan bomen om een voorbeeld te stellen. De laatste dreigbrief daarentegen, verstuurd op 3/8/1395 (24 oktober 2016), spreekt over een laatste waarschuwing om uzelf aan te geven, een nogal vreemde boodschap gezien de inhoud van de eerste twee brieven. Bovendien zou deze brief verstuurd zijn op 3/8/1395 (24 oktober 2016), tien maanden nadat u het land verlaten heeft. Dat de taliban nog steeds op zoek zouden zijn naar u na zo een lange periode en daarbij opnieuw een waarschuwing zouden geven om u aan te komen geven, terwijl ze 10 maanden eerder u in elkaar zouden hebben geslagen, een complot tegen u begonnen zouden zijn, en in twee andere brieven zouden zeggen dat ze u en uw familie zouden doden en onthoofden, is niet geloofwaardig. Daar komt nog bij dat de enveloppes waarin deze brieven naar België zijn gestuurd dateren van 12 juli 2016 en 17 oktober 2016, beiden vóór de datum waarop de laatste dreigbrief zou zijn verstuurd, waardoor de derde brief onmogelijk op 24 oktober 2016 geschreven kan zijn in Afghanistan.

Deze ernstige tegenstrijdigheden zorgen er voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan de dreigbrieven en ondermijnen ook uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

De verdwijning van uw vader heeft u evenmin aannemelijk kunnen maken. Hoewel uit bovenstaande vaststellingen reeds blijkt dat de grond ervan – uw beweerde problemen met de taliban – niet geloofwaardig is, kan nog opgemerkt worden dat de taliban op geen enkele manier voordeel heeft gehaald of zou kunnen halen uit het uitschakelen van uw vader. Ze vroegen geen losgeld, ze vroegen u niet om iets te doen in ruil voor zijn vrijheid en hebben nooit tegen u ook maar iets gezegd over wat er met hem gebeurd zou zijn. Aan de telefoon zouden de taliban gezegd hebben dat ze noch uw vader noch uw andere familieleden met rust zouden laten (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 14), een ideale gelegenheid voor hen om meer te vertellen over wat er met uw vader gebeurde en juist een aanwijzing dat zij niets te maken hadden met de beweerde verdwijning van uw vader. De enige reden die u kan aangeven voor uw verdenking dat het de taliban waren die hem hebben doen verdwijnen, is dat zij uw enige vijanden waren (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 14), hetgeen hierboven reeds ontkracht werd. U slaagt er aldus evenmin in de verdwijning van uw vader aannemelijk te maken.

Tot slot dient nog ingegaan te worden op de zogenaamde granaataanval op uw huis die plaatsgevonden zou hebben 1 maand en 12 dagen voor uw eerste interview bij het CGVS (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 20 en gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 4). Ook hier moet besloten worden dat er geen geloof aan kan worden gehecht aangezien deze aanval rechtstreeks verband zou houden met uw problemen met de taliban, die u niet aannemelijk heeft kunnen maken. Bovendien is het opvallend dat u stelt dat uw familie deze aanval niet eens is gaan aangeven bij het districtshuis omdat de mensen van het districtshuis volgens u niets kunnen doen (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 15). Dit is opmerkelijk aangezien een belangrijke oorzaak van uw beweerde problemen net de raid van het districtshuis op een talibanbasis en de arrestatie van 2 qari's en mawlawi T. zou geweest zijn (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 12).

Deze veelvuldige tegenstrijdige, incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen hebben als gevolg dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De dreigbrieven en de omslagen werden hierboven reeds besproken. Uw taskara en de licentie van het werk van uw vader hebben geen enkele invloed op uw verklaringen omtrent de bedreiging van de taliban. Wat betreft de oproepingsbrieven van de politie dient opgemerkt dat deze louter vermelden dat u opgeroepen wordt om informatie te verschaffen aan het districtshuis. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en zouden zij niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun

regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse

veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze militieën zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, alsook van de materiële motiveringsplicht, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Aangaande de motivering op het punt van zijn verklaringen voert verzoeker aan dat net identieke verklaringen tijdens beide gehoren eerder zouden duiden op een gebrek aan geloofwaardigheid, die hiertoe citeert uit UNHCR "Beyond Proof". Daarnaast hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat gedwongen rekrutering uiterst zelden zou voorkomen. Vermits dit geenszins strookt met de realiteit – hetgeen ook blijkt uit het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aanhaalt dat gedwongen rekrutering mogelijk is in de provincie van herkomst van verzoeker –, kan dit argument naar mening van verzoeker allerm minst leiden tot het besluit dat hij hiervan geen slachtoffer zou kunnen zijn geweest. Verzoeker leest immers in de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 dat gedwongen rekrutering plaatsvindt op het gehele grondgebied in Afghanistan. Voorts meent verzoeker dat de overweging in de bestreden beslissing dat het verwonderlijk is dat de taliban de samenwerking van verzoeker zou wensen een appreciatie

uitmaakt van de *protection officer*. Hiermee gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter zijn taak te buiten en wordt geenszins een antwoord geboden op de vraag of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar Afghanistan. Tot slot merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich schuldig maakt aan zijn gewoonlijke cirkelredenering aangaande de appreciatie van de door hem neergelegde documenten: *"ofwel legt de kandidaat-vluchteling geen documenten neer, en dan acht men dat hij niet veel elementen brengt om zijn relaas geloofwaardig te maken; ofwel brengt hij er wél, en dan worden deze documenten meteen verdacht vals te zijn."* Hij vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezwaarlijk kan oordelen dat de taliban in de regel op een coherente(re) manier tewerk gaat om de inhoud van de door verzoeker voorgelegde dreigbrieven als ongeloofwaardig van de hand te doen. Verzoeker onderstreept dat hij onophoudelijk het slachtoffer is van bedreigingen door de taliban, tot op heden. Hiertoe voegt hij aan het verzoekschrift nog een recente dreigbrief van de taliban toe en een attest opgesteld door de dorpsoudsten.

2.1.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, 52) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van de artikelen 52, 48/4 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4, punt 3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de motiveringsplicht zoals bedoeld in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Hij meent immers dat de bestreden beslissing een onjuiste beoordeling maakte van de algemene situatie in Afghanistan en van de situatie in Jalalabad. Verzoeker voert in dit verband aan als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing een onjuiste beoordeling heeft gedaan van de algemene situatie in Afghanistan, en van de veiligheidssituatie in Jalalabad;

Terwijl elke administratieve beslissing overigens gestoeld moet zijn op afdoende, relevante en toelaatbare redenen, zonder dat deze een manifeste beoordelingsfout begaan;

Dat de door de wet geëiste motivering niet uit een gestereotypeerde formule mag bestaan;

Dat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is aan de belanghebbende de motieven die een beslissing die hem betreft in rechte en in feite gronden, te doen kennen;

Dat de Raad van State zo heeft kunnen beslissen dat: « Overwegende dat de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft»

Terwijl de bestreden beslissing deze vereisten niet tegemoet komt;

Dat ze rust, wat betreft de subsidiaire bescherming, op onjuiste, onwetenschappelijke of onvolledige gegevens;

Dat een nauwkeurige analyse van de situatie in het land en de streek van herkomst van verzoeker, overduidelijk moet leiden minstens tót een toekenning van de status van subsidiaire bescherming aan verzoeker.

Omtrent de weigering van de toekenning van de subsidiaire bescherming, valt op dat de motivatie ervan erkent dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied 6 gestegen is.

De verwerende partij nam hiervoor het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 als leidraad bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Op de website van tegenpartij leest men aangaan de veiligheidssituatie in Jalalabad (<http://www.cgara.be/fr/infos-pays/veiligheidssituatie-jalalabad>) dat:

[...]

Tegenpartij heeft de analyse van de veiligheidssituatie niet afdoende aangepast aan de huidige dreiging, mede door de aanwezigheid van IS.

[...]

Bron :

<http://www.fr.awdnews.com/soci%C3%A9t%C3%A9/isis-br%C3%BBle-des-dizaines-de-maisons-civiles-dans-la-province-de-nangarhar,-en-afghanistan>

[...]

Bron:

<https://www.forbes.com/forbes/welcome/?toURL=https://www.forbes.com/sites/anderscorr/2017/03/26/to-defeat-terrorism-in-afghanistan-start-with-opium-crops-in-nangarhar-province/&refURL=https://www.google.be/&referrer=https://www.google.be/>

[...]

Bron: <https://www.afghanistan-analysts.org/the-islamic-state-in-khorasan-how-it-beaans-and-where-it-stands-now-in-nangarhar/>

Verzoeker verzoekt in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus conform artikel 48/4 Vreemdelingenwet dat in §2 stelt dat:

[...]

Verzoeker meent dat er in casu toepassing gemaakt dient te worden van 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt de wetbepalingen zoals hierboven hernomen."

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een dreigbrief van de taliban d.d. 2 maart 2017 met vrije vertaling (stuk 3) en een attest van de ouderen van het dorp met een vrije vertaling (stuk 4).

De verwerende partij legt op 14 november 2017 een aanvullende nota neer met als nieuw elementen: de 'Kaart: detail grootstedelijk gebied Jalalabad' en de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 die een compilatie van recente informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad bevat ter aanvulling van de informatie die zich reeds in het administratief dossier bevindt.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met volgende stukken: een envelop waarmee de stukken 2 en 3 toekwamen (stuk 1), de originele dreigbrief van de taliban d.d. 2 maart 2017 (stuk 2), het origineel attest van de ouderen van het dorp (stuk 3), de envelop waarin stuk 5 toekwam (stuk 4) en een oproepingsbrief van de politie (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. In zoverre verzoeker behoudens de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op

basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te weigeren of toe te kennen.

2.3.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hoewel verzoeker gedurende beide interviews op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder problemen vertelt over de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, hij op het ogenblik dat hem naar meer precieze informatie wordt gevraagd het antwoord schuldig moet blijven en erg op de oppervlakte blijft; (ii) uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat gedwongen rekrutering, op de door verzoeker omschreven wijze – m.n. het neerslaan van een jongen en meesleuren in een auto –, uiterst zelden voorkomt in Nangarhar en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij alsnog door de taliban gerekruteerd zou zijn; (iii) verzoekers verklaringen omtrent het bezoek dat de taliban aan zijn huis zou hebben gebracht niet geloofwaardig zijn; (iv) verzoekers beschrijvingen over zijn opsluiting en aaneensluitende ontsnapping evenmin kunnen overtuigen; (v) de door verzoeker voorgelegde dreigbrieven en oproepingsbrieven en zijn verklaringen hieromtrent ernstige tegenstrijdigheden bevatten zodat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht; (vi) verzoeker de verdwijning van zijn vader allerm minst aannemelijk kan maken; (vii) evenmin geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker omschreven granaataanval op zijn huis en (viii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 maart 2017 (CG nr. 1610123), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen als zou hij vrees door de taliban te worden vermoord omwille van zijn weigering om met hen samen te werken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers

in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties en onlogische verklaringen tracht te vergoelijken, stellende dat net identieke verklaringen tijdens beide gehoren eerder duiden op een gebrek aan geloofwaardigheid en hij hiertoe citeert uit het rapport van UNHCR "*Beyond Proof*", slaagt hij er immers niet in te overtuigen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit de geciteerde passage van het UNHCR-rapport slechts kan blijken dat de veronderstellingen die de interviewers en de besluitvormers veelal maken mogelijk niet in overeenstemming zijn met wat geweten is over het menselijk geheugen, het gedrag en de percepties. Er wordt op gewezen dat het menselijk geheugen, gedrag en percepties erg variëren en onvoorspelbaar zijn, waarbij verschillende factoren en omstandigheden een rol kunnen spelen. De Raad ziet echter niet worden in op welke wijze verzoekers manifest incoherente en onlogische verklaringen kunnen worden uitgelegd door het feit dat het menselijk geheugen, het gedrag en percepties kunnen verschillen van persoon tot persoon. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er sprake zou zijn geweest van problemen met het menselijk geheugen, gedrag en percepties tijdens de gehoren die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren. De motivering van de bestreden beslissing is overigens geenszins gebaseerd op tegenstrijdigheden. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker aangevoerde vermeende problemen met het menselijk geheugen, gedrag en percepties geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker – onder verwijzing naar UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 – erop wijst dat gedwongen rekrutering een probleem is dat voorkomt op het ganse grondgebied van Afghanistan en hij hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – hoewel hij erkent dat er in de provincie van herkomst van verzoeker gedwongen rekrutering door één van de strijdende partijen mogelijk is – stelt dat gedwongen rekrutering slechts uiterst zelden zou voorkomen in Nangarhar en het dus niet mogelijk is dat verzoeker hiervan slachtoffer zou kunnen zijn geweest, komt hij niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'Landeninformatie', EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*") blijkt dat het voorkomen van gedwongen rekrutering in direct verband staat met het niveau van druk op de taliban. Momenteel staan de taliban echter minder onder druk en staan zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden zijn er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moeten doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kan de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan is het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk (p. 22). Hoewel verzoeker gevolgd kan worden dat gedwongen rekrutering door één van de strijdende partijen potentieel mogelijk is in Nangarhar, blijkt uit de informatie uit het administratief dossier dat het fenomeen van gedwongen rekrutering door de taliban slechts als "*last resort*" wordt aangewend (p. 23-24) en maakt hij allerminst aannemelijk dat hij zich in dergelijke situatie zou bevinden en aldus toch gedwongen gerekruteerd zou kunnen worden door de taliban. Dienaangaande oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden: "*Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat gedwongen rekrutering op de manier zoals u beschrijft, door een jongen neer te slaan en mee te sleuren in een auto (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 11 en gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 3), uiterst zelden voorkomt in Nangarhar. U zegt zelf dat ongeveer de helft van de mensen in Amarkhel voor de taliban zijn en de helft ertegen (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 12-13) en dat de mensen die tegen de taliban in opstand komen, door hen gestraft worden. Dat u als jonge knaap met amper zes jaar scholing, die absoluut niks deed in Amarkhel behalve naar school gaan en thuis zitten (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 6) op die manier benaderd zou worden en zo zou reageren, roept direct enkele bezwaren op. In de eerste plaats is het niet geloofwaardig dat u zo belangrijk geacht zou worden door de taliban om u te rekruteren terwijl de helft van uw dorp toch al voor de taliban is, u of uw familie geen enkele band met de taliban hebben (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 18) en u reeds duidelijk had gemaakt dat u niet meer bij hen wilde gaan (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 12 en gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 3) terwijl de taliban juist de familiale structuren in Afghanistan gebruikt om mensen te*

rekruteren. Dit wordt nog vreemder wanneer u verklaart dat zij u hiervoor in het midden van de dag op straat aanvielen en meesleurden, terwijl zij zovelen zonder tegenstand zouden kunnen meenemen aangezien de helft van de mensen voor de taliban zijn en de andere helft niet in opstand durft te komen. Dat u aldus in uw eentje in opstand kwam tegen de taliban die u koste wat het kost erbij wilden, is niet aannemelijk." Met het betoog dat de protection officer zijn taak te buiten gaat door een appreciatie te maken van de handelingswijzen van de taliban – met name dat hij van oordeel is dat het niet geloofwaardig is dat de taliban precies verzoeker (blijvend) zou willen viseren – slaagt verzoeker er andermaal niet in voormelde vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zij een onjuiste redenering zou hebben ontwikkeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij de beoordeling van de door hem voorgelegde documenten schuldig maakt aan zijn gewoontelijke cirkelredenering en dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan oordelen dat de taliban in de regel op een coherente(re) manier handelt en de inhoud van de dreigbrieven derhalve ongeloofwaardig is, komt hij opnieuw niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het volharden in zijn asielaanpak, waarmee hij niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt: "Voorts dienen ook de dreigbrieven en oproepingsbrieven die u beweert te hebben ontvangen, besproken te worden. Ten eerste verklaart u dat u niet wist over het bestaan van deze brieven toen u nog in Afghanistan was (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 14) omdat uw moeder u dit niet verteld zou hebben. De reden die u hiervoor geeft is dat uw familie stress had en niet wilden dat u ook stress zou krijgen (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 10). Het is moeilijk te geloven dat dit effectief een bezorgdheid zou zijn van uw moeder nadat u reeds in elkaar geslagen zou zijn door de taliban, 's nachts bezocht zou zijn door de taliban, gearresteerd zou zijn door de politie, drie dagen opgesloten zou geweest zijn, geslagen zou zijn bij de ondervraging en vervolgens ondergedoken zou zijn bij uw neef. Aangezien deze gebeurtenissen voor uw vertrek uit uw thuisland zouden gezorgd hebben, is het niet geloofwaardig dat uw moeder de brieven die er direct verband mee houden, verborgen zou hebben gehouden voor u.

Ten tweede is het opmerkelijk dat u in uw eerste verklaringen zegt dat u wel op de hoogte was van de dreigbrieven maar niet wist wat de inhoud ervan was (vragenlijst CGVS, p. 2). Het is allerminst geloofwaardig dat uw familie u op de hoogte zou brengen van dreigbrieven van de taliban maar anderzijds niet zouden zeggen wat er precies in zou staan.

Ten derde is ook de inhoud van de dreigbrieven tegenstrijdig. De dreigbrief die verstuurd werd op 27/8/1394 (18 november 2015) vermeldt dat u nergens veilig zal zijn en gedood zal worden. De daaropvolgende dreigbrief, verstuurd op 11/10/1394 (1 januari 2016) gaat nog verder door te zeggen dat u onthoofd zou worden en al uw familieleden opgehangen zouden worden aan bomen om een voorbeeld te stellen. De laatste dreigbrief daarentegen, verstuurd op 3/8/1395 (24 oktober 2016), spreekt over een laatste waarschuwing om uzelf aan te geven, een nogal vreemde boodschap gezien de inhoud van de eerste twee brieven. Bovendien zou deze brief verstuurd zijn op 3/8/1395 (24 oktober 2016), tien maanden nadat u het land verlaten heeft. Dat de taliban nog steeds op zoek zouden zijn naar u na zo een lange periode en daarbij opnieuw een waarschuwing zouden geven om u aan te komen geven, terwijl ze 10 maanden eerder u in elkaar zouden hebben geslagen, een complot tegen u begonnen zouden zijn, en in twee andere brieven zouden zeggen dat ze u en uw familie zouden doden en onthoofden, is niet geloofwaardig. Daar komt nog bij dat de enveloppes waarin deze brieven naar België zijn gestuurd dateren van 12 juli 2016 en 17 oktober 2016, beiden vóór de datum waarop de laatste dreigbrief zou zijn verstuurd, waardoor de derde brief onmogelijk op 24 oktober 2016 geschreven kan zijn in Afghanistan.

Deze ernstige tegenstrijdigheden zorgen er voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan de dreigbrieven en ondermijnen ook uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate."

Alwaar verzoeker er nog op wijst dat hij onophoudelijk het slachtoffer is van bedreigingen vanwege de taliban en dat zijn vader wel degelijk verdwenen is nu deze door de taliban werd vermoord en hem hetzelfde lot staat verwachten, hetgeen zou blijken uit een recente dreigbrief van de taliban alsook uit een attest van de dorpsoudsten, slaagt hij er evenmin in om zijn beweerde problemen met de taliban alsnog aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het attest van de dorpsoudsten

ten behoeve van verzoeker werd opgesteld en een duidelijk gedongen karakter vertoont zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Het attest kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Dit is evenmin het geval voor wat betreft de dreigbrief van de taliban. Nog daargelaten dat een dergelijke brief door om het even wie kan worden opgesteld kan immers worden vastgesteld dat de brief de Afghaanse kalender hanteert in plaats van de bij de taliban gebruikelijke islamitische kalender. Wat betreft de door verzoeker thans voorgelegde enveloppen waarin hij de verschillende originele stukken heeft ontvangen, merkt de Raad op dat hieruit slechts kan blijken dat verzoeker post ontvangt uit Jalalabad, hetgeen bevestigt dat hij aldaar over een netwerk beschikt (zie ook *infra*). In zoverre verzoeker thans een oproepingsbrief van de politie voorlegt d.d. 16 augustus 2017 waaruit blijkt dat de politie nog steeds naar hem op zoek is, kan worden vastgesteld dat bepaalde voorziene vakken in het voorgedrukte document geheel niet werden ingevuld, in tegenstelling tot andere ruimtes die wel handmatig werden aangevuld. Het voorgelegde stuk vertoont aldus een gesolliciteerd karakter en heeft derhalve geen objectieve bewijswaarde. Overigens kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) dat corruptie een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Daarenboven kunnen veel valse Afghaanse documenten ook na een grondig onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten worden onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad merkt op dat verzoeker in het voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (1) verzoekers verklaringen omtrent het bezoek van de taliban aan zijn huis ongeloofwaardig zijn; (2) ook zijn verklaringen omtrent zijn opsluiting en aaneensluitende ontsnapping niet aannemelijk zijn en (3) verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat er een granaataanval op zijn huis zou zijn gepleegd 1 maand en 12 dagen voor zijn eerste interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van

bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de aanvullende nota d.d. 14 november 2017 terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat

ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel risico inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit rapporten en de argumentatie dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onjuiste beoordeling heeft gedaan van de algemene situatie van Afghanistan en van de situatie in Jalalabad, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is gesteund. Waar verzoeker ter terechtzitting hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie van de stad Jalalabad transponeert op het district Surkhrod door toepassing te maken van het concept "grootstedelijk gebied Jalalabad", merkt de Raad op dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en bij aanvullende nota wel degelijk genoegzaam kan worden vastgesteld dat bepaalde buitenwijken in Surkhrod wel degelijk tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kunnen worden gerekend, zo ook verzoekers dorp Amarkhel, en er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen (zie 'Kaart: details grootstedelijk gebied Jalalabad, rechtsplegingsdossier, stuk 7 en administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 2: OCHA, "Nangarhar Province: Behsud District. Reference Map" en stuk 8 'Kaart Amarkhel/Surkhrod').

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER